

OVERDENKING

Geloven voor je tent

Vraagt iemand u waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is, wees dan steeds bereid om u te verantwoorden. 1 Petrus 3:15b

Deze woorden lazen we in de morgendienst van 10 juli, toen ik de afsluitende preek hield bij het jaarthema, “Van binnenuit”. In dit ‘vakantiekkerkblad’ wil ik er nog eens op terug komen. Omdat deze woorden misschien ook voor de vakantie wel eens interessant zouden kunnen zijn...

Tijdens je vakantie ontmoet je mensen. Op de boot, op het park - of voor je tent. Soms zijn die ontmoetingen oppervlakkig. “Hoi”, “Eet smakelijk”, “Lekker weertje hè?”, zoiets. Maar soms gaan die ontmoetingen ook dieper. Als je twee weken lang naast elkaar op de camping staat, bijvoorbeeld. Je vertelt elkaar steeds meer. Je leert elkaar steeds beter kennen.

Ik vroeg me af: als anderen ons steeds beter leren kennen, krijgen ze dan op z'n tijd ook iets mee van ons geloof? Niet dat we daar nou speciaal ons best voor moeten gaan doen ofzo. Maar: als het geloof hoort bij ons leven, zou het eigenlijk gewoon vanzelf moeten gaan. Als de kampeerder naast ons ons steeds beter leert kennen, krijgt hij als het goed is ook iets te zien van ons geloof.

Wanneer moet je zelf over dat geloof beginnen? Dan kom ik bij die woorden van Petrus, die boven deze meditatie staan. Die gelden als je thuis bent, op school, op het werk. Die gelden ook op vakantie. Het is te hopen dat anderen op grond van wat ze bij je hebben gezien, er op een gegeven moment naar gaan vragen. Op dat moment moet je er zijn. Op dat moment moet je ‘antwoord’ geven. Op dat moment mag je je ‘ver-antwoorden’, en daarmee een stukje reclame maken voor de Here Jezus.

Hoe gaat dat? Ik las een verhaal over een christelijk gezin dat aan het kamperen was. ‘Gewone’ gemeenteleden. Ze aten buiten, voor de tent. Voor het eten baden ze. Na het eten las vader uit de bijbel, en dankten

ze. Gewoon, zoals ze thuis ook deden.

Op een dag kwam vader de buurvrouw tegen, die naast ze op de camping stond. Ze vroeg: “U bent zeker dominee? U bent wel heel erg vroom...”

Schitterend moment. Maar ook: een uitgelezen kans. Als zo’n vraag komt, kan je - voorzichtig, bescheiden - wat gaan vertellen. Je gaan ‘verantwoorden’. Waarom je dat doet. Waarom je dat zo belangrijk vindt. Ook als je geen dominee bent. Wie weet wat voor gesprekken daar vervolgens uit voort kunnen komen...

En dan nog één ding, naar aanleiding van die woorden van Petrus. In het voorbeeld van net is het het bidden en het lezen uit de bijbel dat vragen oproept. In de tekst van Petrus is het “de hoop die in u leeft” die dat doet. En dat is toch ook wel belangrijk.

Wat zien anderen op de camping van ons geloof? Misschien zien ze dat we bidden rond het eten. Misschien zien ze dat we lezen uit de bijbel. Misschien zien ze dat we op zondag naar de kerk gaan. Ik hoop het!

Ik hoop dat ze ook iets zien van die “hoop” die in ons “leeft”. De vreugde, die het geloof ons geeft. De positieve instelling, waarmee we dankzij ons geloof in het leven kunnen staan.

Bij geloven hoort dat je bepaalde dingen bewust wel doet, en andere dingen niet. Discipline. Regels. Ook op vakantie.

Maar: de kern van geloven is iets anders. De vreugde, dat er altijd een God is die naar je omziet, en die je als Zijn kind aanvaardt.

Ik hoop dat de buurvrouw in de tent naast u deze zomer daar iets van ziet. Juist ook op die momenten dat u bidt, leest uit de bijbel, en op zondag naar de kerk gaat. Dat ze ziet dat het voor u geen ‘dode’ gewoonte is, maar ‘levende’ werkelijkheid. Dat ze ziet dat het voor u geen ‘moeten’ is, maar een ‘mogen’. Dat u er plezier in heeft. Dat u het gewoon niet zou willen missen.

Zo is het toch ook?

Ds. K.A. Hazeleger